Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Václava Novotného, JUDr. Marie Součkové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce Městského úřadu města Kadaň, Mírové náměstí 1, 432 01 Kadaň, proti žalované České inspekci životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem, se sídlem Výstupní 1644, 400 07 Ústí nad Labem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: T. R., a Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o kompetenční žalobě ve věci příslušnosti k zabezpečení opatření k nápravě podle § 42 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých dalších zákonů (vodní zákon),

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kompetenční žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 12. 2004 se žalobce domáhá toho, aby soud uložil žalované zabezpečit opatření k nápravě uložená jejím vykonatelným rozhodnutím ze dne 16. 6. 2003, čj. 4-OOV-KV/601/03-Pch.

Ke svému návrhu uvedl, že žalovaná na základě jí provedené kontroly vydala rozhodnutí podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), kterým T. R. (dále jen osoba zúčastněná) uložila provést opatření k odstranění příčin a následků nedovoleného nakládání se závadnými látkami. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí. Dopisem ze dne 26. 1. 2004 se žalobce obrátil na žalovanou s žádostí o sdělení, zda opatření uložená jejím rozhodnutím byla osobou zúčastněnou splněna. Pokud se tak nestalo, byla žalovaná rovněž žádána, aby zabezpečila výkon svého pravomocného a vykonatelného rozhodnutí. Tento svůj požadavek opíral žalobce o § 42 odst. 1 vodního zákona. Žalovaná k tomu sdělila, že ve smyslu § 42 odst. 4 vodního zákona není příslušná k provedení vlastního rozhodnutí a protože vyčerpala všechny zákonné prostředky uvedené v § 42 citovaného zákona, postupuje věc žalobci a Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Dopisem ze dne 20. 5. 2004 oznámil Krajský úřad Ústeckého kraje osobě zúčastněné, že zahajuje výkon pravomocného a vykonatelného rozhodnutí žalované z důvodu nesplnění opatření v něm uložených. Dne 16. 6. 2004 bylo žalobci doručeno oznámení Krajského úřadu Ústeckého kraje o zastavení výkonu rozhodnutí žalované a postoupení věci žalobci. Žalobce však nesouhlasí s názorem, že on sám je kompetentním k výkonu rozhodnutí žalované, a proto konstatuje, že v daném případě existuje záporný kompetenční spor mezi ním jako orgánem územní samosprávy, a žalovanou jako správním úřadem.

Žalovaná ve svém vyjádření souhlasí s žalobcem, že spolu s vodoprávním úřadem je jako orgán státní správy příslušná k zabezpečení opatření k nápravě na náklady původce, hrozí-li nebezpečí z prodlení ve smyslu § 42 odst. 1 vodního zákona.

Nesouhlasí však s tím, že by uvedené ustanovení upravovalo výkon rozhodnutí. Vodní zákon jí v žádném ze svých ustanovení kompetenci k výkonu rozhodnutí nestanoví. Jelikož inspekce je oprávněna jednat pouze v případech, kde hrozí nebezpečí z prodlení, nejedná se v daném případě o kompetenční spor. Totéž vyplývá ze stanovisek ministerstev životního prostředí a zemědělství, která shodně dovozují, že vodní zákon nestanoví zvláštní působnost správního orgánu k výkonu rozhodnutí, a je třeba vycházet z obecné úpravy stanovené správním řádem. Správním orgánem příslušným k výkonu rozhodnutí žalované je tak obecní úřad s rozšířenou působností, v posuzované věci žalobce. Žalovaná dále rekapitulovala průběh projednávaného případu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud žalobu odmítl jako nepřípustnou, neboť nejde o kompetenční spor.

K podané žalobě se vyjádřil rovněž Krajský úřad Ústeckého kraje. Uvedl zejména, že pravomoc k zabezpečení opatření k nápravě uložené jiným úřadem, nesplní-li je povinný subjekt splněno, mu není zákonem dána. Krajský úřad je oprávněn a povinen vykonávat pouze rozhodnutí jím vydaná. V dalším poukazuje na faktické důvody, které v tom rovněž brání, zejména na nedostatek finančních prostředků na řešení havarijních situací, a to jak u něho samotného, tak u města K. Nepovažuje za správné, aby výkon v těchto případech prováděly vodoprávní úřady, které opatření k nápravě závadného stavu samy neuložily.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se v daném případě jedná o kompetenční spor.

Podle § 97 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je kladným kompetenčním sporem spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem. Podle odst. 3 téhož ustanovení je záporným kompetenčním sporem spor, ve kterém správní orgány popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem.

Jak je patrno z písemných podání účastníků řízení, v daném případě není předmětem sporu vydání rozhodnutí, ale toliko spor o to, který z účastníků je příslušným k zabezpečení opatření k nápravě podle již vydaného a pravomocného rozhodnutí, jestliže povinný svou povinnost neplní. Jelikož však jedním z předpokladů ať kladného či záporného kompetenčního sporu je, aby spornou byla kompetence k vydání rozhodnutí o právu nebo povinnosti účastníka, nemůže se v daném případě jednat o kompetenční spor, k jehož posouzení by byl podle § 97 odst. 4 s. ř. s. příslušný Nejvyšší správní soud.

Soud proto žalobu jako nepřípustnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s.].

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žaloba byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

Komp 3/2004-42

V Brně 20. prosince 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu